

Tarbay Ede

Szavak vízjeles merített papíron

1.

mint a legtöbb utca ez is kétirányú mégsem mehetsz amerre akarsz a város szívében a körforgalomban dönteni kell tovább vagy vissza a meghatározó pillanatot elszalasztván sodródunk nem tudjuk merre visz csak azt a külvárosba ahonnan szerencsés esetben a kertek után szántóföldeket látunk erdők szélén legelő lovakat fölöttük fecskék szárnycsattogását halljuk cigánylányok csörgődob énekét és mindazt amit Markó K megfesthetett volna bár még mindig a körforgalomban az irányjelzők táblái olvashatatlanok sebességünk mint a Körhintái – tiszteletkőr Fábri Zoltán előtt – a centrifugális erő kirepít az álom tengelyén gurulunk tovább dombtetőre kanyarodunk fel a csúcsnál vissza elfogyott a benzin következik az inga ritmikus lassulása s ahogy megállunk jobbra-balra nézünk és azt kell lássuk bárhová zásakutca betonfalak az allék végén leáll a motor *TE* arcunk a műszerfal béna mutatóin kezünk még lendül tehetetlenül

2.

a felhők versek közhelye kovásztól dagadnak a láthatár pereméről *TE* befelé folynak a völgyekbe horhosokba és úgy terülnek elénk mint a láva leülvén mégsem megkövülve emésztik meg a húsunkat a csontig inkább feloldva lényünk a nap felé emelnek s párává lehet a fogaink gödrébe tömött amalgám vagy szemüvegünk fémkerete óránk ha van és néma tekintetünk ahogy a sáskák hordáját figyelik kik rágnak minden zöldet rághatót lassan már a könyveinket is minek nekünk a betűk erdeje ha a szavak erejüket veszve pöcegödörben bomlanak pontokká nem rendbe ahogy a Cité Signac rücskös vásznán [honnantudod hogy vászna rücskös kérdelek attól aki hozzám beszél s mint máskor most sem méltat arra válaszoljon nekem a semmiből] míg észrevétlen nem vagyunk csak voltunk

3.

a határcsárda változatlanul nézi magát a változó Dunában
 túl a sziget változó lombját az ősz mint kutya a vizet
 lerázza fái bokrai ágáról és meredeznek karcolják az eget
 a csárdafalak emlékezetét kerékpár autó iránya ellentétes
 az autó szelétől dül a gyengébb jármű csak horzsolás a bőrön
 kamasztest tengelyén *TE* az úrvezető kesztyűs keze görcsben
 a volánon magát nyugtatja azzal hogy kiabál baritonból
 felzettbe emelkedve végül a motor basszusban dorombol
 távolodik az akkor még lakatlan gyümölcsfás szőlős
 hegyoldal lábánál a görög, szerb, sváb és magyar város felé
 míg minden hangot túlszív egy sirály és fehér teste
 úgy áll a víz fölött akár a csárda nemrég meszelt fala

4.

többnyire péntek után következik a hétfő
 ha postajárás szerint várjuk a napokat
 máskor mintha örökös vasárnap lenne
 csak a szél súgása lapoz a naptárunkban
 a harang minden délben pontosan
 metszi az időt 24 óránk két felére
 a hajnalt cinkék jelzik előzve a korai kukást
 éjjeli baglyok hangjával virrasztunk
 ereszkedő denevér-surranással csupán a fű
 növést hallja *TE* szívünk a száradását
 orrunk fogja fel közben megújul bennünk
 az *esti kérdés* a lodzsa mélyén mélyebbre
 süppedünk megérintjük a göcsörtös falakat
 ahogy a rögök a még erős diófa-deszkák tömegét

5.

már nincs patakpart csak a kád fala
 forrás helyett a vízcsap émelyítő egyhangúsága
 jövőt mutató klór fojtó szaga és íze
 a csemperésből kibukó rovarok akár a vírus
 érben izomrostban két antivírus pihentetése közt
 vagy levéltetvek a kanadai nyárfán illedelmes
 rozsdá a ruhaszáritó félig foszlott festése alatt
 tegnap vett alma mára gyanús héja alatt a bomlás
 kifordított kesztyű a világ vagy csak a szavak
 tavaszod őszöd végül teled *TE* a nyarad
 a híradóban villózik a kép te rámeredsz
 mintha sárral telnének meg az éjszakai utcák
 ahogy a gátat áttöri és a járdát kromatikusan elsöpri az ár